

és Kornél,
Lászlófalvy
Mariska és
isza Lajos,
agy testvé-
(?) György,
F. b.) Rei-
a, Murárik
ay Jolánka,
Aladár.

k számában
beküldték :

NY.

sácsa
va.
nyanazok.

ihez.

őzeledven,
amaz elő-
lejár, szí-
lőbb meg-
dese fenn-

a :
t 40 kr.
t 80 kr.
t 60 kr.

lküldésére
k haszna-
oz : Buda-
acum-épü-

ivatala.

acum épület.
esten.

KIS HÍR

KI JÖN? (Lásd a 220. lapon.)

XXXV. kötet, 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1888. szeptember 30-án.

AZ ERDÉSZLAK VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

INCSEN olyan jó diák, ki nem szeretné a vakációt. Jól is teszi, ha szereti; joga is van hozzá, ha jól végezte esztendőn át a dolgait. Aztán a nagy szünidő alatt is lehet egy kis változotossággépen néha-néha szorgalmatoskodni, bele nézni a könyvbe, hogy annál jobban essék a mulatság. Nem veszem tehát egy cöppet sem rossz néven, ha diák barátaim vigan vannak mikor tul estek a vizsgálaton s jó két hónapig nem kell törődni a lezckével.

Vigan volt az a három fiu is ott a vasuti kocsiban. De volt is okuk reá. Nemcsak a vakációnak örültek, hanem annak is, hogy milyen kedvesen fogják eltölteni ott, a szép hegyvidéken, a hova utban voltak. Elég volt tiz hónapig a fővárosi rekedt levegőbül; most szabadok lesznek, erdőn-mezőn fognak kedvökre bolyongani, madarakkal együtt dalolni, nyulakkal versenyt futhatni. Nem kísérte őket senki, mert utjokban ugy sem érhetne semmi baj. Beültek a kocsiba és majd kiszállnak azon az állomáson, a hol az utjok czélja van. Aztán nem is olyan kis gyerekek már, hogy egy kis utazásra maguk ne indulhatnának.

Azaz volt köztök egy, a ki még nem volt valami nagy legény, mindössze talán vagy tiz éves lehetett. No, de ott volt a két nagyobbik és kegyes jóakarattal gondoskodtak a kicsikéről.

— Ne félj semmit, Imrike. Ha kell valami, csak szólj.

— Ugyan mitől félnék? felelé Imrike.

Jártam már én erre többször, jobban is tudom talán a vasuti szokásokat, mint ti, a kik most utaztok először.

A két nagyobbik fiu nagyot nevetett.

— Hallod, Elek? szólt az egyik. A kicsike már nagyon bátor és tudós kezd lenni; érzi, hogy gimnazista lesz.

— Persze hogy lesz, mi pedig már rég azok vagyunk és rég a kis ujjunkban van, amit ő még csak ezután fog tudni. Várj csak, Béla: hogy fog bámolni, majd ha ott leszünk nálok és tőlünk fog megtudni mindenfélét, amit ő százszor látott, de mégsem értett. Majd meglátják ott, mi az, ha két igazi városi diák van köztük, nem ilyen normalista, mint a kicsike.

Imrike nem ereszkedett vitába, mert ugy félig-meddig maga is hitte, hogy unokatestvérei: Elek és Béla, sokkal tudósabbak nála. De azért meg volt ő elégedve magával is, mert jó bizonyítványt vitt haza édes anyjának, aztán neki kelleme-sebb lesz a szabadság idő, hogy a rokonai ott élnek vele.

Mert oda igyekeztek az Imrike anyjához, ki pompás bérczes vidéken lakott. Elek és Béla ott laknak a nyáron át náluk, hogy a jó hegyi levegőn erősödjének. A két fiu maga is örült ennek, de egyuttal eltökélte, hogy ugyancsak kitesz majd magáért, hadd lássák azok a hegyi vademberek, milyen az igazi fővárosi diák. Imrike csak ugy félig mehetett még diákszámába. Elek és Béla nem is sokat adtak rá.

— Majd ha annyi könyvet forgattál, mint mi, akkor leszel valami, biztatta Elek. De most vigyázzunk, hogy odább

ne vigye
Hol is va
van még

Béla. K
mással
ki kelle

A
kérdé k

a kalau
érünk,
meg ki
lani fog
helyem
mit ag
szomsz

Elbirju
messze

azt az
kell an

ned n
nevetv

Ig
nem a
Imrike
kiáltá

—
öreg t

A
kiszáll

metü,

—
napot

ne vigyen a vonat, mint a hova utazunk. Hol is van az uti rendünk? Hány állomás van még odáig?

— Mindjárt utána nézek, mondá Béla. Kellemetlen volna, ha egy-két állomással odább vennők észre, hogy már rég ki kellett volna szállanunk.

A »kicsike« nagyot nevetett.

— No, mi van ezen nevetni való? kérdé komolyan Elek.

— Már hogy ne volna? Először is a kalauz kiteszi szűrünket, mihelyt oda érünk, a meddig jegyünk szól. Azután meg kiáltja is az állomás nevét, tehát hallani fogjuk; de meg én jól ismerem szülőhelyemet: tudom, hol kell kiszállani, hát mit aggódjam? Csak ott várjon a János szomszéd, hogy a táskánkat elvigye.

— Az sem lesz baj, ha nem fog várni. Elbirjuk magunk is. Vagy olyan nagyon messze van az állomástól a ti házatokig?

— Nem épen. Én sokszor megjártam azt az utat. Csakhogy nagyon hegynek kell ám kapaszkodni!

— Ahhoz pedig erő kell, ami bened nem sok van, kicsikém, szólta Elek nevetve. No, majd segítünk.

Igy beszélgettek, tréfáloztak, mig nem a mozdony ismét nagyot füttyentett s Imrike kitekintve az ablakon, örvendezve kiáltá:

— Megérkeztünk! Ott látom már az öreg tornyot.

A vonat megállt s kis utasaink kiszálltak. Alighogy kint voltak, izmos természetű, egyszerűen öltözött férfi jött eléjük.

— Ni, itt a János! szólta Imrike. Jó napot János szomszéd!

— Hozta isten, Imrike! Szerencsésen megjöttök? És ezek itt a rokonai? No, rájok fér a mi jó levegőnk, mert egy kicsit véznák.

Elek és Béla kissé boszankodva hallották ezt s Elek kurtán mondá:

— No, induljunk. Itt a táska, fogja... aztán menjünk szaporán.

— Az bizony jó lesz, mert várják a terített asztallal. Csak azt mondják meg, melyik uton menjünk? A kocsit kényelmesebb az ilyen városi urfiaknak, a másik ut rövidebb, de ott...

— Csak menjünk a rövidebb uton! felelé Béla. Tudom, az ilyen gyalog ösvények nem olyan kényelmesek, de azért mégis többet érnek, mint a poros országut.

János szomszéd helyeslőleg biccentett a fejével, vállára vette a fiuk podgyaszát és megindultak. Alig pár percz mulva letértek az országutról és egyenesen neki indultak a hegyi ösvénynek. Bérczes, erdős gyönyörű vidék volt ez, nézni nagyon szép, de bejárni nem épen könnyű. Csakhamar meredek sziklás hegyoldalra értek, a melyre jóformán négykézláb kellett fölkapaszkodni; de a kis Imrike bátran és könnyen tudott előre jutni, Elek és Béla is összeszedték erejüket és nyomában maradtak János szomszédnak, a ki pedig ugyancsak hosszakat lépegett. A sziklás hegyen túl mély, keskeny völgybe jutottak, melynek közepén zuhogó kis patak folyt tajtékozva, alig engedve egy kis helyet a gyalogutnak.

— Ez nagyon szép hely, az ilyet szeretem, szólta Elek.

— Ezt úgy hívják, hogy a Sárkány völgye, magyarázta Imrike. A mese azt

mondja, hogy itt régen valamikor egy borzasztó sárkány tanyázott; ugy-e János bátya?

— Ugy bizony! Itt van a barlang ni, ez volt a lakása, és a ki erre ment, azt megrohanta és széttépte.

— Azt jól tette, szólt Elek gunyosan. Ha tudták, hogy itt a sárkány, minek jártak erre?

— És hova lett az a rettenetes sárkány? gyulólódék Béla is.

— Bizonyosan megevett minden embert és állatot itt a környéken, aztán éhes volt, hát odább állt és most valahol a szomszéd országban van, tóditá Elek.

— No bizony, nincs mit csufolódni, szólt Imrike. Hiszen azt mi is tudjuk, hogy ez csak mese.

— De azért féltetek ám egy kicsit, hogy talán újra előrohan a barlangból. Persze, így van mindenki, a ki nem tudja igazán, mitől lehet igazán félni.

Egyelőre jobb lett volna ugyan, ha Elek és Béla maguk is jobban tudják, mire vigyázzanak. Mert épen olyan helyre értek, a hol a gyalogutnak vége szakadt egy meredek szikla tövében s a patak tulsó partján volt a folytatása. A patakon keresztül pedig nem volt hid, de még csak palló sem, csak néhány nagy kő állt ki a vízből, ezeken kellett végig ugrálni. Janos szomszéd az ő hosszú lábaival elérte egyik kőről a másikat, Imrike pedig még nem felejtette el a régi gyakorlatot s könnyedén szökkent egyik kőről a másikra. De Elek és Béla nem voltak az effélében jártasok s előbb az egyik, aztán a másik hibázta el az ugrást, lepottyanva a patakba. A víz alig ért valamivel bokán fölül,

bajuk tehát éppenséggel nem eshetett. De azért mégsem volt egészen mulatságos ez a dolog, mert a cipőjökbe befolyt a víz s ezen nem lehetett segíteni. A vezetőjökre pedig nem panaszkodhattak, mert az figyelmeztette volt őket, hogy van kényelmes út is, ők maguk választották a rövidebbet; aztán ha a kis Imrike jól át tudott jutni, nem mondhatták, hogy valami nagyon nehéz volt az átkelés nekik, a kik annyival különb, ügyesebb, okosabb fiuk.

Ugy tettek hát, mintha csöppet sem törődnének a kis bajjal, inkább nevettek rajta, néhány percz múlva pedig igazán visszatért jókedvök. Még jó negyedóráig kapaszkodtak a patak mentén hol fel, hol le a domboldalon, aztán elhagyták a patakot és egy lejtősebb helyen magasra mentek föl. A mint fölértek, gyönyörű táj nyílt meg előttük. Köröskörül nagy erdőség terült el, csak a szélén volt pár holdnyi tisztás mező, de ezen is állt itt-ott néhány árnyas nagy fa. A mező tulsó végén volt az országút, közel hozzá pedig két ház állott. Az egyik ház nagyobb, csinosabb volt; a tőle vagy harmincz lépésre levő második szintén tiszta, rendes, de kisebb és egyszerűbb.

Elek és Béla annyit hallottak Imrikétől erről a két házról, hogy mindjárt ráismertek, melyik micsoda. Az a nagyobbik ház az erdőszlak, ott lakik Imrike anyja, az özvegy erdőtisztne, kinek férje halála után is lakásul engedte a gazdag uraság a kedves, megszokott házat. A kisebbik házban János szomszéd lakik, az erdőkerülő, a ki most vezeti őket.

Alighogy a fensikra föl jutottak, Imre gyors futásnak eredt, mintha eddig

nem is já
Könnýü
a házat
ban az é
az érke
Imrike n
kolta é
bemutat

bátok
hárm
be a
ves J
a fiuk
barát

nem is jártak volna olyan fárasztó uton. Könnyű volt kitalálni, mért fut. Nemcsak a házat pillantotta meg, hanem az ajtóban az édes anyját is, ki örvendezve várta az érkezőket. Mire Elek és Béla odaértek, Imrike már kétszer is megölelte, megcsókolta édes anyját, aztán már messziről bemutatta a kis rokonokat. Az özvegy er-

dészné szeretettel fogadta ezeket is és a két testvér szintén mindjárt bizalmat és szeretetet érzett a nyájas, kedves néni iránt.

— No fiuk, mosakodjatok ki az utporából, pihenjeteK egy kicsit a nagy sétától, aztán ebédhez ülünk. Gondolom, van egy kis étvágyatok?

— Mint a farkasnak, néniKe !

DÉLUTÁNI ÁLOM. (Lásd a 224. lapon.)

— Itt a nagy sarokszoba lesz a ti szobátok, itt kényelmesen elfértek mind a hárman; János szomszéd majd oda viszi be a holmitokat. Nagyon köszönöm, kedves János, hogy olyan szives volt és elment a fiukért.

— Szivesen tettem, felelé János barátságosan. Jó, hogy éppen a mai napon

jöttek az ifiurak, a mikor egy kis szabad időm van.

A három fiu hamar lemosta magáról az uti port. Elek és Béla cipőt is váltottak s mire elkészültek, már az asztalon párolgott a leves, még pedig a széles tornáczon volt terítve, honnan szabad kilátás nyílt a ház melletti zöldséges kerten túl

mindjárt kezdődő sűrű erdőre. Elek és Béla alig győzték dicsérni, milyen nagyszerűen széphegy ez; Imrike pedig büszkén nézett rájuk, mintha azt akarta volna mondani:

— Ugy-e mondtam? Szébb ám itt, mint ott a városban a szűk falak közt.

Mindjárt ebéd után pedig mind a hárman fölkerelkedtek, hogy szétnézzenek a környéken, s estére Béla és Elek mindent ismertek. Az igaz, hogy ez nem sok volt, mert erdőség terült el ott köröskörül, a szomszéd János házáról pedig mindössze annyi ujság volt, hogy ott János szomszéd lakik a feleségével és kis leányával, Boriskával; de az erdőkerülőt ritkán láthatni, mert mindig az erdőben jár-kelel, amint ez kötelessége.

Csöndes világ volt az ott nagyon. Az egyik házban az özvegy erdősné élt egy öreg cseléddel, a hű Dorkával, a másikban a kerülő neje a kis leányával. De most, hogy a három fiu betoppant, mindjárt hangosabb lett az erdő és a kis mező.

A míg a nap fenn ragyogott, Elek és Béla csak gyönyörködtek a szép természetben. De mikor beesteledett s ott ültek a tornácson és a sűrű erdő feketén sötétlett, a levegőben pedig egy-egy denevér suhant el, — ekkor a két városi diák titokban olyan valami furcsát érzett, ami nem volt épen kellemes érzés s amit itthon a zárt falak közt soha sem tapasztaltak. A néni pedig mintha kitalálta volna, mert vacsora után így szólt:

— Gyerekek, ideje lefeküdni. Remélem, nem vagytok ijedősek? Én itt az udvari szobában hállok, ti hárman a nagy szobákban. Aludjatok nyugodtan, itt nincs mitől félni.

— Félni? szólt Elek büszkén. Nénike, mi már gimnázisták vagyunk, mi nem félünk. Ha pedig Imrike meg talál ijedni valamitől, ott leszünk mi.

Imrike olyan álmos volt, hogy majd lecsukódtak a szemei, nem felelt tehát semmit a vitézkedőknek. A mint szobájokba értek, le is feküdt mindjárt, míg a két testvér egy ideig még az ablaknál állva nézte a csöndes erdőt. Sokáig nem szólt egyikük sem. De épen nem látszottak nagyon elégedettnek s Béla végre habozva megszólalt:

— Elek te! Mégis csak furcsa ez...

— Micsoda?

— Ez az erdő... nézd, milyen sötét... mint valami nagy fekete fal...

— Az ám, csak hogy az a fal tele van ajtókkal, minden fa mögül előbujhat valaki.

— Mit gondolsz... csak nincsenek ott rablók, nem törnek be ide?

— Nem tudom... de ha akarnak, ezen az alacsony ablakon könnyen bemászhatnak. Az már bizonyos, hogy szörnyű vigyázatlanság a nénitől, ilyen elhagyott helyen lakni, mindössze egy öreg cseléddel.

— No, de itt van ez a János szomszéd. Olyan közel van, hogy át lehet kiáltani hozzá.

— Az ám, mikor itthon van. De az soha sincs itthon. No, de most itt vagyunk mi ketten.

— Az igaz. Hanem jó volna, ha puskánk volna. Az a János talán kölcsön adná a magáét.

— Nem hiszem.

(Folytatása következik.)

FURCSA VILÁG

vagy

*Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen,
légtelen, égben és mindenféleképpen.*

— Mesés történet számos képpel. —

OGY történt, hogy nem történt, hogy mindaz megtörtént, amit ez a hihetetlenül mesés igaz történet el fog beszélni, hogy Vad Laczival megtörtént, azt én nem tudom megmagyarázni. Ő maga Vad Laczi talán megmondhatná, de a milyen konok, vásott ficzkó, fogadni mernék, hogy nem mondja meg. Csak azt mondja, hogy úgy történt, a mint elbeszéli. Nekem is ő beszélt el, de még le is írta, mert biz' én elfelejtettem volna a felét is ennek a sok csodának, mire a végére érek. Mert a vége nagyon messze, mivelhogy ha egyszer Laczi barátunk belefog a mesélésbe, nem fogy ki egykönnyen.

Elmesélt, le is irt szépen mindent, csak az elejéről felejtett ki valamit. Pedig

minden az elején kezdődik. Hát én is ott kezdem.

Egy szép meleg nyári napon volt az. Nagyon melege volt Vad Laczinak, amit még nem igen bánt volna. Volt neki sokszor melege olyankor is, mikor odakint keményen fagyott. De most kint is meleg volt s Vad Laczi a mezőn sétált, a hol az emberek javában dolgoztak és szorgalmatkoskodtak. Senkinek sem volt kedve Vad Laczival bajlódni, oda sem néztek neki, így hát nagyon unatkozott. Mikor pedig unatkozott, akkor mindjárt kitalált valami garázdaságot. Most is addig kutatózott, míg egy bokor tövében rátalált a mezei munkások tarisznyáira. Az egyik mellett pedig talált egy nagy kulacsot.

— Ez éppen jó. Ebben a nagy melegben jól esik egy kis ital.

Megkóstolta. Biz abban jóféle erősbör volt. Ezt nem volt szabad innia, így hát persze csak azért is belefogott. Nem is maradt abban a kulacsban egy körömré való csöppecske sem. Szinte bele izzadt Laczi, amíg mind kiitta, aztán leheveredett a bokor alá pihenni. Meddig hevert ott, nem tudom, de amint nézett, nézett maga elé, azt látta, hogy minden szalad, ugrál, tánczol, még a fák sem maradnak helyökben.

— No, már akkor én sem maradhatok. Hová megy ez mind? Elmegyek én is oda, akár a világ végeig is. Ott még ugy sem voltam.

Mintha röpült volna, úgy ment. De nem sokáig ment, már megállította egy furcsa ruhás, furcsa süveges ember.

— Ohó barátocskám, itt nincs tovább. Nem látod a határ-czöveket?

- Látom biz én, de épen azért is oda akarok menni a másik határba.
 — Akkor nagyot kell ugranod, mert én keresztül tartom a botomat.
 — Csak tessék. Tudok én ugrani!

Az idegen határ öre úgy gondolta, hogy Vad Laczi nagyon kicsi legény, nem tarthatni magasra a korlátot, mert különben alatta buvik keresztül. Inkább alacsonyban tartotta neki.

— No bizony! kiáltá Laczi. Ez nekem csupa tréfa! Keresztül ugrottam én már a palánkon is, mikor a kuvaszok kergettek.

Neki iramodott és csakugyan keresztül ugrott az akadályon. De amint ugrott, a másik oldalon nem ért a lába mindjárt földet. Csak röpült, szállt lefelé sokáig.

— No, már ez furcsa! gondolá. Talán bizony ott volt a világ vége és én most kiugrottam a világból. Szeretném tudni, hogy ha kiugrottam a világból, akkor hova jutok?

Nemsokára megtudta, mert egyszerre csak véget ért a röpülése és Laczi nagyot zökkenve pottyant be a Fura-világba.

Egy kicsit bele is szédült a zuhanásba, de az efféléhez szokva volt és mihamar föltápáskodva, szétnézett.

Az már bizonyos, hogy furcsa volt amit látott.

— Nini! Hisz ez itt a felfordult világ!

Nem is volt az máskép. Szemben egy fa nőtt, csakhogy a zöld lombja nyult le a földbe, a gyökerei pedig fönt meredeztek a levegőben.

— No, ezt nem bánom, mert ha a gyümölcsfák is így nőnek, akkor legalább kényelmesen szakíthatok le almát, körtét. De ni! A ház is úgy van. Hej! Már most hogy kopogjak ott az ajtón.?

Biz ott a ház is fonákul állt, a kémény támaszkodott a földre., a kapu pedig fönt volt magasan a levegőben.

— Ezt se bánom, gondolá vad Laczi. Majd találok valakit, aki megmutatja, hogy jutok be oda a házba.

Megindult és nemsokára látott is két gyereket. Csakhogy ezek sem álltak

egymás mellett rendes módon, hanem az egyik tótágast állt.

Laczinak ez tetszett, mert ő maga is sokszor mulatott ilyenképen. Mindjárt oda is ment és megismerkedett velök. Csakhogy a tótágast álló fiu akkor sem fordult vissza lábára.

— No, hallod-e, már elég volt, szólt Laczi. Most már állj a talpadra.

— Miféle talpamra? Én mindig így állok és járok

— Az nem lehet mulatságos. De én különben nem bánám, csak az kár, hogy így nem jöhetsz velem. Pedig szerettem volna, ha kissé körülvezetsz ebben a fura világban.

— Ha csak az kell, azt megtehetem. Csak várj egy kicsit, míg fölhuzom a csizmámat.

— No lám, most hát mégis talpra állsz.

De biz ebben csalódott Vad Laczi, mert új pajtása nem állt talpra, hanem

szépen fölhuzta a csizmáit a kezeire, míg a lábain szép új keztyűt viselt.

— Most már indulhatunk, mondá. Fogd meg a hugom kezét, a másik kezedet pedig nyujtsd nekem.

Laczi nem valami szívesen tette egyiket sem. Mert a tótágast álló fiunak a huga förtelmes kis leányzó volt, csúf fekete bőrrrel és hozzá fehér hajjal, ami már csak megfordított dolog, ugy-e? No, de legalább nem állt tótágast, hát kezét lehetett vele fogni. De hogy fogjon kezét a fiuval, mikor ez csizmát huzott a kezére és azon jár?

— Itt a bal lábam, fogd meg, magyarázta a fura gyerek.

Akármilyen furcsa volt, nem lehetett egyebet tenni. Laczi megfogta egyik kezével a fekete-fehér leány kezét, a másikkal a fiu lábát, aztán megindultak. Laczi előre indult az orra után.

— Ohó! kiáltja vezető pajtása. Csak nem akarsz talán előre menni, a merre látsz? Mi hátra felé járunk, a merre nem látunk.

Ez a szokás nem nyerte meg egészen a Laczi tetszését, de ha már itt ilyen a szokás, hát csak megindult hátra felé. Minduntalan megbotlott és elesett, de pajtásai fölsegítették. Hát csak ment valahogy.

A mint így mentek-mendegéltek, egy szántóföld mellett haladtak el, a melyen épen szántottak is. De még ilyen szántást se látott Laczi soha sem! — pedig otthon a kocsissal, béressel sokszor járt a mezőn, még maga is szántott. De itt ugyan nem

volna rá kedve. Már azt meg nem állhatta, hogy nagyot ne nevéssen.

— No ez már felfordult világ! Emberek huzzák és ökör tartja az ekét!

— Ugy van az rendjén, felelé pajtása. Elég sokáig tartott, hogy az ökör huzta. Megállj csak, megkérdem, nincs-e szükségök egy kis segítségre. Akkor te is beállhatsz a járomba és huzhatod az ekét.

— Köszönöm szépen, nem kérek belőle.

És nehogy befogják, hirtelen kiszakította magát kísérei közül, aztán futott, a hogy csak birt. Sokáig futott, el is fáradt s mikor megpihent, azt vette észre, hogy nagyon éhes. De hol kap itt enni valót?

— Ahá! Amott látok terített asztalt, étel füstölög rajta. Oda megyek.

Oda is ment s látta, hogy az asztal már el van foglalva. Még pedig egy ret-

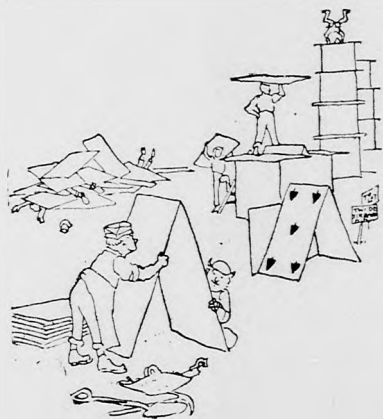
tentően kövér sertés ült egy óriás gombóc előtt és nagyokat fujva, tömte magába a jó falatokat. Az asztal körül meg rettentően sovány malacz keresgélt morzsákat; de nem talált.

— Sertés koma, szólt vad Laczi, adj egy darabot abból a gombócból, nagyon éhes vagyok.

A lakmározó nevetve nézett rá.

— Éhes vagy? Akkor nem kaphatsz. Nálunk csak az eszik, a ki jól van lakva. A ki éhes, örüljön, hogy van jó étvágya. Az elég neki.

Ez a szokás már éppenséggel nem tetszett Laczinak s búsan ballagott odább. Hátha mégis akad valami jobb helyre? Látott is messziről valami várost, oda

sietett. Ott javában építettek házakat, tornyokat, még pedig óriási kártyákból.

— Hát ezek a kártyaházak mire valók? kérde Laczi.

— Mire? Hát ezekben lakunk, felelék neki.

— De hiszen az mindjárt összedől, ha valaki meglöki.

— Az nagyon jó, akkor összeomlik és agyonüti azt, a ki benne van.

— Köszönöm, akkor én inkább csak a puszta földön hálók.

— Ugy is jó. Legalább lesz a királynak séta közben lakomája. Épen amott jön.

Laczi oda nézett, hát egy gyönyörűséges oroszlánt pillantott meg, gavallérosan kiöltözködve, egyik kezében sétabottal,

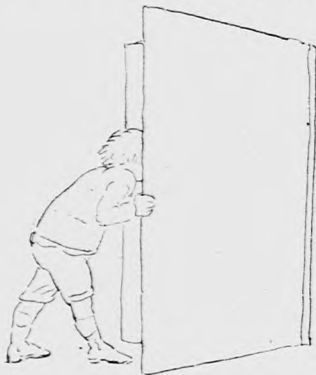
a másikon bojtos farkát lengetve. Szemén pedig a csiptető üveggel veszedelmesen kacsingatott Laczi felé. Laczi sem vette tréfára a dolgot, hanem megijedt.

— Talán bizony reám fáj ő felségének a foga! De belőlem ugyan nem eszik. Ha király, akkor nem illik futnia, én pedig futok.

Futott is, hogy szinte porzott utána. Hová fut, merre fut, maga sem tudta, nem is állt meg, a míg egy hosszú fal elé nem jutott, melynek nem volt vége se jobbra se balra. Magasnak pedig olyan magas volt, hogy keresztül nem lehetett rajta mászni.

— Ez valami kerítés. De hátha kapu is van benne? Keressük!

Ment jobbra, ment balra és csakhamar valóban talált is ajtóra. Nem habozott, hanem kinyitotta és benézett.

— Valjon hova nyílik ez az ajtó? Nekem különben mindegy, csak az a gavallér oroszlán utól ne érjen. Roszabb dolog pedig itt sem érhet, mint hogy megszesz valami vadállat.

Ez a veszedelem azonban itt nem fenyegette. Nem látott ott éppenséggel semmi egyebet, mint egy igen-igen hosszú

létrát. Mindjárt neki is indult, hogy fölkapaszzkodjék rajta.

— Mért ne mennék föl? A létra arra való, hogy az ember fölmenjen rajta. Valahova csak eljutok?

És nagy sebtiben kuszott-mászott fölfelé.

(Folyt. következik.)

KI JÖN?

(Képpel a czimlapon.)

MOSDIK a macska,
Csörög a szarka.
Bizonyosan
Vendégünk jön valahonnan!
Talán biz' Amerikából!
Onnan ám: egér likából!
Ki jön? Loboqjon a zászló,
Lepedő!
Ki lehet más? László
Meg Dezső!
Vagy Jenő?
Egyik sem,
Senki sem.
De hát ki jön?
Ki? Hát Ödön
Mostan jön az iskolából,
Nem pedig Amerikából.
Servus Ödön, Ödönke,
Itt a vaj a vödörbe,
Sajtocska a bödönbe,
A szájadba tömjed be!

A KIS MENNYISÉG- TUDOS.

GYÖNYÖRÜ nyári reggel volt. A fölkelő nap aranyos fényt vetett egy nagy kereskedelmi hajó árbocaira, mely épen most hagyta el a nantesi kikötőt, hogy Amerikába evezzen és ennek terményeivel megrakodva majd visszatérjen. Az utasok mind a födélzetten voltak s elragadtatva nézték a szép látványt, mely előttük feltárult. Egyfelől Nantes városa karcsu tornyaival, zsi bongó

kikötőj
örökké

D
ki durva
zatáho
gyönyö
a min
melyek
látni!

L
durva
most l
előkel
méből

I
ség-tu
ditott
de ek
kérel
köréb
apát
követ
Szeg
atya
vissz
házb
érzé
tette

kon
csak
Leon
lerá
Am
jóra
nag
elpu
tula
nap

mo
haj
rul
las
bár
érz

kikötőjével, másfelől a végetlen tenger, örökké mozgó hullámaival.

De az a serdülő, mintegy 14 éves fiu, ki durva matróz-ruhában a hajó párkányzatához támaszkodott, nem látszott ebben gyönyörködni és fuldolókokozással nézte a mindinkább távolodó honi partokat, melyeket tán soha, soha többé nem fog látni!

Látszott a gyermekén, hogy nincs a durva tengerész-munkához szokva; finom, most kissé halovány arca rá vallott, hogy előkelő szülők gyermeke s gyönyörű szeméből böles értelem sugárzott.

Leon, a kis matróz, jómódu mennyiség-tudós fia volt. Szülei nagy gondot fordítottak nevelésére tizenkét éves koráig; de ekkor a szerető édes anyát elragadta a kérlelhetetlen halál a boldog kis család köréből. A bánat korán megőszíté a jó apát s hosszú betegség után egy év alatt követé nejét a sirba s Leon árván maradt. Szegény kis árva! Zokogva kísérte ki atyja koporsóját oda, honnan nincs többé visszatérés és zokogva tért vissza az üres házba. Oly egyedül, oly elhagyatottnak érzé magát s nem volt senki, a ki szeretettel szoritotta volna magához!

Anyai nagybátyja volt egyedüli rokona és egyuttal gyámatyja is; de ez nem csakhogy gondot nem viselt a szegény Leonra, hanem igyekezett őt a nyakáról lerázni. Matróznak szerezte el egy épen Amerikába induló kereskedelmi hajóra, s titkon arra számított, hogy valami nagy vihar vagy egyéb eshetőség majd elpusztítja a földről. Vagyonát magának tulajdonítja majd s aztán vigan él, a holnappal nem igen törődve.

Leon, a kis matróz, pár napig szomorú, magába vonult volt; de midőn a hajó kiért a sik tengerre, az előtte feltáruuló látvány ujsága és nagyszerűsége lassanként elfeledteté vele aggodalmait, bár fájalmát, melyet szülei elvesztésén érzett, nem volt képes az új élet elosz-

latni. De bizott az árvák atyjában s megadással türte nehéz sorsát.

Szorgalommal, pontosan teljesíté nehéz kötelességét; zugolódás, panasz sohasem hangzott ajkairól; szelidsége, jószívűsége által társai bizalmát, munkaszeretete, ügyessége által a kapitány jó akaratát; értelmes, helyes feleletei, megmegnyerő magaviseletével pedig az utasok szeretetét nagy mértékben megnyerte. Különösen megkedvelte Leont az utazók közül egy mérnök, ki az északamerikai Egyesült-Államokba utazott, hogy ott a vaspályákat tanulmányozza. Sokszor beszélgetett a kis matrózzal s feltűnt neki a gyermeknek nagy ismeretekre mutató beszéde. Leon is nagyon ragaszkodott pártfogójához s ha lehetett, mindig a mérnök közelében volt, ki azután szívesen magyarázott meg neki egyetnást a hajón, mit a kis ujoncz matróz még nem értett.

Ismét reggel volt. De milyen más a nap kelte itt a végtelen oceánon, mint a szárazföldön! A nap mint izzó tüzgolyó emelkedik ki a habokból, pirosas fényfátyollal vonva be a kék oceán hullámaikat. Ott, hol sugarai még nem aranyozzák be a mozgó habokat, sötétkéken terül el a tenger. A hajó mögött ezüstös fényben csillogó vonal húzódik, míg végre elvész a tengernek végtelen kékjében.

Az utasok már fent voltak s gyönyörködtek a nap keltében. A kapitány félre vonulva ült egyedül s egész figyelemmel igyekezett egy nehéz mértani háromszög feladványt megoldani. Oly buzgalommal dolgozott, hogy a mérnök kérdéseire sem hallgatott. Végre sikerült megoldania a feladványt s diadalmasan kiáltá a mérnöknek:

— Nézze, nézze, sikerült! Mondhatom, kegyetlenül nehéz volt!

— Csak ennyi az egész? felelé a mérnök, egy gyors tekintetet vetve a papirosra. Fogadni mernék, hogy két heti

tanulás után egy 14 éves gyermek is megoldja ezt a feladványt.

— No, már az lehetetlen. Nincs olyan gyermek, ki valaha igazán megértette volna a mennyiségtant. Oly fiatal észszel lehetetlenség megérteni a háromszögmértant.

— Csak tréfáltam; de azért ha kapitány ur megengedi, hogy naponként egy órán tanítsam kedves kis matrózát, Leont....

— Oh, ha csak ez kell hozzá, hogy meggyőzzem önt, szíves örömet beleegyezem. De félek, hiába fog fáradni, mert mondom: serdülő gyermek nem képes a mértant felfogni.

— Hát Pico della Mirandola, a híres olasz mennyiségtudós?

— Ön hitelt ad e mesének?

— Nem mese, hanem egy kis mennyiségtudós csodálatraméltó története.

— Ugyan, ugyan!

Az utasok s a matrózók közül is néhányan odajöttek s körül állták a vitatkozókat. Leon is oda szaladt és egy mexikói hölgy válla fölött igyekezett fejét kinyújtani. Amint megpillantá őt a kapitány, gunyosan rákiáltott:

— Hé, Leon! nem akarsz mértant tanulni? A mérnök ur vállalkozik tanítónak! Nos, jöjj ide!

— Oh, kapitány ur, tudom már én azt! felelt Leon mosolyogva.

— Kitűnő! Ügyes ficzkó! kaczagott az egész társaság, mert mindenki azt hitte, hogy e mondás csak talpraesett élceze a fiúnak.

Leon pedig, nem értve az általános jókedv okát, csodálkozva nézte a nevetőket, hirtelen a társaság közé lépett és egész komolyan mondá:

— Igenis, tudom a mennyiségtant.

— Hahaha! kaczagott a kapitány még mindig. Szegény ficzkó, azt hiszi, hogy a matematika gyerekjáték...

Leon titkon már boszankodni is kez-

dett a kapitányra, ki őt nevetség tárgyává tette. A kaczagás végre lecsillapult s a kapitány kérdé Leont:

— Tudod az osztást?

— Sokkal többet.

— Hát a társas-szabályt?

— Annál is többet.

— Vége legyen a tréfának! Lássuk, mit tudsz.

— Tudom a tértant.

— Gyerek, megbolondultál?

— Nem én! Tudom a háromszögmértant is.

— Ugyan, ne bolondozz! Hol tanulhattad volna meg akár a neveteket is?

— Majd meglátja kapitány ur, hogy igazat mondtam, csak tessék egy feladványt adni.

Minden szem Leon felé fordult s egyszerre mindenki lecsöndesült a fedélzeten. A kapitány maga sem tudta, mit gondoljon; átadta tehát a fiúnak azt a feladványt, melyet ő csak oly hosszú fejtörés után tudott megfejteni. S ime, a kis tudós alig pár perc alatt helyesen fejtette meg.

A csodálkozás általános volt. Mindenki látni akarta, dicséretekkel halmozák el, sőt maga a kapitány is elragadtatva kiáltott:

— Többé nem vagy matróz, hanem segédkormányos!

— Én pedig, kis fiam, titkárommá fogadlak! mondá a mérnök.

— Légy fiam, Leon! mondá a mexikói hölgy is, könnyekig meghatva. Gazdag, szerencsés ember leszel, ha jó fiam léssz!

— Ez a fiú árva, a gyámja reám bízta, tehát a gyerek nálam marad, s én leszek gyámja, mondá ismét a kapitány.

— En atyja leszek! kiáltá a mérnök

— S én anyja! mondá a mexikói özvegy.

Az egész társaságot meghatotta a nemes verseny.

— De hát kié lesz végre is? kérdé egy öreg utas.

— Az enyém! hangzott egyszerre a három vetélytárs ajkáról.

— Rám bízták a gyermeket, tehát az én kötelességem róla gondoskodni, szólt a kapitány.

— Minthogy szegény és árva, senki sem fogja öntől számon kérni, veté ellen a mérnök.

— Ez igaz, mondá csendesen a mexikói özvegy.

Pillanatnyi szünet után ismét fölvev a szót az öreg utas, mondván:

— Legyenek szívesek nagylelkű ajánlataikat a gyermek előtt ismételni, válaszon ő.

— Én, mondá a kapitány, másodkapitányommá teszem, s módot nyujtok neki az előmenetelre.

— Én fiammá fogadom s jó és balorsban egyaránt atyja leszek, szólt a mérnök. Ha kedve van, magammal viszem mérnöki utjaimban s idővel hirt és vagyont szerezhet.

— S én a legkényelmesebb, legboldogabb életet biztosítom neki, mondá a jószívű özvegy. Duszgazdag, gyermektelen özvegy vagyok s így módomban van Leont gazdaggá, irigyletté tenni!

Az egész társaság feszült figyelemmel nézett a fiúra, ki elgondolkodva állt ott. Majd fölemelve fejét, nyugodtan mondá:

— Mérnök ur, önnel szeretnék lenni!

A mérnök meghatottan ölelé magához Leont, kinek hálás szíve egy perczig jóltevője nemes szíven dobogott.

Mindenki bámult a kis matróz választásán; azt hitték, hogy a mexikói hölgy csábító ajánlata elvakítja s azt fogja elfogadni. De nem, Leon többre becsülte a munkás életet a minden fáradság nélkül megszerzett érdemetlen gazdagságnál.

S a munkásság mindég meghozza a maga jutalmát.

*

E jelenet után mintegy hat évvel csinos, előkelő külsejű fiatal ember járkált egy, a nantesi kikötőbe épen befutó három árboczos hajó fedélzetén s örvendő tekintettel nézte a városnak mindinkább közeledő kikötőjét. Nemsokára elnémult a hajó kerekeinek zaja s a hajó megállt. Az ifju sietve hagyta el helyét s nemsokára egy kis csónak gyorsan röpité be a városba. Ez utas Leon volt, a kis mennyiség tudós, ki hat évi távollét után visszatért honába, szülő városába.

Alig hogy haza érkezett és megpihent az utazástól, sietett fölkeresni nagybátyját, kit daczára annak, hogy az vele rosszul bánt, még mindig szeretett. S midőn megtudta, hogy nagybátyja minden vagyonát elpazarolva, a legnagyobb szükségben van családjával együtt, Leon nem érzett kárörömet, hanem sietett hozzá, hogy őt a nyomorból kisegítse.

Mikor a nagybátya ráismert Leonra, eleinte nagyon megijedt s leborulva előtte, remegve könyörgött kegyelemért. Midőn pedig Leon szeretettel s jóságosan megölelte, feltámadt benne a megbánás és karjaiba zárva öccsét zokogva mondá:

— Kedves fiam, taníts meg, hogy oly nemeslelkű legyek, mint te vagy! Taníts meg, hogy mikép lehet jóvá tenni bűnemet, hogy méltó legyek a Gondviselés e kegyére, mely megengedte, hogy téged viszontláthatlak és te engemet a jó utra térítettél!

Leon nagynénje s unokatestvérei is sirva mondtak hálát jótévőjöknek, ki így szólt:

— Ne nekem mondjanak hálát, hanem a jó Istennek, ki az emberek sorsát intézi s ki, ha a bűn csábjainak engedve, letérünk is a jó utról, atyai jóságával megbocsát és ismét kegyelmébe fogad.

(Francziából.)

ISAÁK SAROLTA.

DÉLUTÁNI ÁJOM.

(Képpel 213. lapon.)

TINKA — Tinka!
 Hol a háló-hinta?
 Almafára kötözzessük
 Bele Rinkámat fektessük.
 Inga, hinta, kis palinta,
 Hálócskában szépen ring a
 Dundi szöszke kicsi Rinka!
 Hálócskában hál a,
 Fa hegyére száll a
 Kicsi dudus lányka.
 Mint a kis evetke él,
 Fent a madárral beszél,
 Lent mamára nevetgél.
 Te meg tehén vedd eszedbe:
 Ha kis lányom fölédred,
 Ó leszen a vendéged,
 Böven legyen ám tejezske!

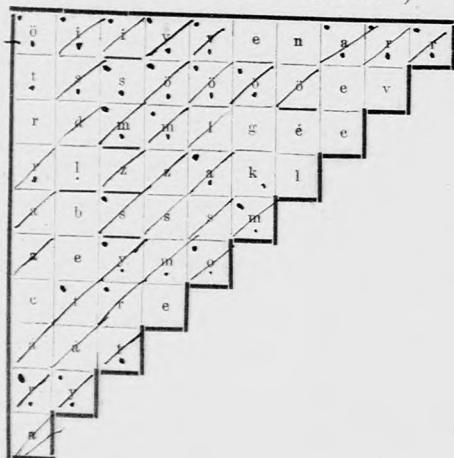
KÉPREJTVÉNY.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap” XXXV. köt. 11-dik számában között rejtvény megfejtését még beküldték: Petrovits Irén és Zaida, gr. Nyáry Károly, Kenessey Nelli, Dörögdi Antal.

KOCZKA-REJTVÉNY.*)

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy az 1. sor jelentse egy jeles magyar költő nevét; a 2. egy fényűzési állatkát; a 3. az örömmel vad kifejezését; a 4. sor egy pusztító áradatot;

*) Kivételkép a cs két betű számba megy. F. b.

az 5. sor egy házi állatot; a 6. egy szárnyast; a 7. egy gyümölcsöt; a 8. egy épületmaradványt; a 9. sor egy névmást; a 10. sor az abcze egyik betűjét.

A „KIS LAP” t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP” amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP” előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP” kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP” kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
 Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.